

Тому невідкладним для нашої країни було б прийняття законодавчого акту, який би сформулював єдину цілісну, відкриту й гнучку систему інновацій в освіті, що об'єднувала б всі рівні кваліфікацій і види освіти.

*Наливайченко С. П., д-р екон. наук, професор,
зав. кафедрою економіки підприємства
Кримського економічного інституту
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ОСВІТИ

Освіта — це об'єктивна необхідність людського буття. Як найважливіший інститут соціалізації особистості, практично в усі історичні періоди еволюції людської цивілізації вона була спрямована на розвиток особистості, її творчих здатностей, естетичного світосприймання й етичного відношення до діяльності, формування духовної суті людини.

Процес цивілізаційного розвитку на сучасному етапі об'єктивно поставив перед суспільством проблему освітніх потреб, які ініціюють прагнення до безперервного вдосконалювання інтелекту та професіоналізму через реалізацію індивідуальних здатностей, надання кожному члену суспільства можливостей для інтелектуального й професійного росту.

Сучасне суспільство, яке характеризується як інформаційне, вимагає нових інноваційних підходів у системі освіти. Освіта в інформаційному суспільстві відрізняється, з одного боку, охопленням переважної більшості населення і стає загальною, з іншого боку — особисто диференційованою. Така система має раціонально загальний характер поширення знань. Зміст освіти стає універсальним і носить фундаментальний характер. Тобто учень, студент у навчальному й виховному процесі повинні придбати ті важливі навички шляхом застосування знань, які б

підвищували їх компетенцію. Перехід від кваліфікації до компетенції дозволяє знаходити рішення в будь-яких професійних і життєвих ситуаціях, що робить можливою діяльність освіченої особистості незалежно від локального або глобального контексту ринку праці. Така людина, яка опанувала технологію прийняття рішень, буде здатна адаптуватися в умовах постійних змін.

Інноваційні технології освіти припускають не підготовку фахівця до певного виду діяльності, а активне включення його в сферу виробництва (з урахуванням диференціації його інтересів, відбитих у профілі вибраної професії). У технологіях цієї парадигми передбачається безперервність підготовчих і основних процесів життєдіяльності того, хто навчається, безперервний зв'язок з виробництвом, наукою, іншими сферами громадського життя.

Інноваційною технологією на кафедрі економіки підприємства Кримського економічного інституту є креативне навчання. Ця форма навчання припускає індивідуально-орієнтовану роботу педагога з учнем. У першу чергу ставиться завдання розвитку у вивчаючих здатностей до самостійного формування нових знань, умінь, способів дій. Головним фактором креативного навчання є ініціативність студента. Студент тут перестає бути об'єктом педагогічного впливу й стає повноправним суб'єктом спілкування. Він відповідає за свою роботу тією самою мірою, як викладач — за свою. У креативному навчанні навчальний процес перетворюється в спільну роботу вчителя й студента. Він організується як живий людський контакт партнерів, зацікавлених друг у друга й у справі, якою вони разом займаються. Відносини між вчителем і учнем приймають характер неформального, особистісного (не тільки функціонально-рольового) спілкування. У цьому спілкуванні йде не односторонній рух інформації від учителя до учня, а двосторонній обмін інформацією. У нього втягується вся особистість учня у цілому — не тільки інтелект, але й емоції, воля, моральні й соціальні почуття. А вчитель не просто «виконує обов'язки», а входить у духовний мир того, кого навчають. Навчання в такій формі — це вже не «навчальний процес» як система педагогічних заходів, розрахована на «середнього» студента, а діяльність, заснована на психологічних особливостях особистості. У креативному навчанні навчальний процес зливається з життям, з рішенням реальних творчих завдань, стає спільною життєдіяльністю вчителя і студента.